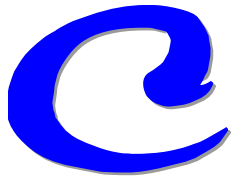

Hồi Thứ Mười Bảy

Mưu Định Hợp Nhất Quỷ Tam Tiên

Nêu Vận Hạn Suýt Lộ Hành Tàng

Châu Sách vẫn cười cười dù thấy Hà Khuê Bích tuy đã phần nào hòa dịu nhưng cũng còn gay gắt hỏi:

- Tuy không phủ nhận nhờ thủ đoạn và hành vi mạo hiểm của người đã giúp ta cùng ngoại tổ toàn mạng nhưng người cũng thật quá đáng với những hai lần liên tiếp chỉ chực làm ta vỡ tim chết vì quá sống sờ.

Châu Sách lắc đầu và ung dung ngồi thả người ra tựa lưng vào cội cây ngay phía sau:

- Chỉ một lần thôi và sở dĩ tại hạ mạo muội lén bám theo không phải vì muốn dò xét mọi bí ẩn của người mà chỉ vì cảm thấy khó tin vào lời đã hứa của xú cô nương. Huống hồ điều đó càng thêm tự minh chứng phơi bày qua thái độ mãi đến lúc này xú cô nương vẫn chưa ưng thuận trao ban giải dược.

Ngoại tổ của Hà Khuê Bích đành lên tiếng chen vào:

- Thôi nào, Bích nhi. Nếu gã đã thật sự tuân giữ như đúng lời đã hứa thì sẽ là công bằng, nên đến lượt Bích nhi cần phải thực hiện. Nhưng với tiểu thiếu hiệp, lão thân cũng có lời này, là đừng gọi Bích nhi như này giờ nữa. Vì là nữ nhân, ai lại không tổn thương nếu bị gọi như vậy?

Hà Khuê Bích vùng vằng:

- Ngoại tổ đừng nghe theo miệng lưỡi gian ngoa xảo quyệt của gã. Vì hài nhi quả quyết gã không hề trúng độc cho dù tận tay lần tận mắt hài nhi cho là đã thấy gã tỏ ra ngoan ngoãn phục độc dược. Bởi nếu là vậy, việc gã dám vận dụng chân lực lén bám theo hài nhi suốt cả một đêm trường ắt hẳn độc chất đã phát tác khiến gã vong mạng rồi. Có thể hiểu, gã ngoài tấm thân đao thương bất phạm ắt lại may mắn có tấm thân đó là bách độc bất xâm. Ta nói có đúng chăng, Châu Sách xảo quyệt?

Châu Sách lắc đầu cười:

- Định gọi như vậy để trả hận ư? Phần tại hạ, thôi thì xin tuân nghe lệnh tổ mẫu một lần và nhân đây cũng cần cho cô nương hay, tại hạ chỉ thêm một may mắn là có am tường một ít về y thuật. Thế nên, việc lén theo chân cô nương dù là hạ sách vẫn

khó gây phương hại cho tại hạ. Không những vậy, có nghe bảo ở lối xuất nhập sơn động từng ám tàng chất độc? Thảo nào tại hạ ngay thời điểm ấy đã có cảm nhận khác, giờ mới minh bạch ắt là vì hai loại độc tự xung khắc nhau gây nên. Cũng không biết chừng vì nhờ dĩ độc chế độc nên tại hạ hiện đã vô sự chăng? Tuy nhiên, thà cẩn tắc vô ưu, mong cô nương tuân lệnh lệnh tổ mẫu một lần, ban sẵn giải dược phòng có khi tại hạ cần đến.

Hà Khưu Bích càng ngưng nguẩy:

- Đành thừa nhận ta nói không lại miệng lưỡi đã quá quen giảo hoạt của người. Nhưng nếu muốn có giải dược thì người phải thật thành tâm đáp lại ta hai điều nghi vấn này. Một là vì sao người đã bắt ta phải mang ngoại tử chạy cơ hồ trời chết?

Châu Sách kinh ngạc:

- Há lẽ cô nương chưa hiểu? Lão Đại Trạng Nguyên gì đó đã chôn sẵn rất nhiều hỏa dược ở bên ngoài. Không những vậy, ắt cô nương cũng thấy lão đã lo lắng và hốt hoảng vội tháo chạy như thế nào. Đấy là vì lão ngại, cho rằng một khi tại hạ đã tuân tự chế ngự sáu thủ hạ của lão, ắt thế nào tại hạ cũng châm vào dây dẫn hỏa. Nhưng chính vì thế, khi đành để lão chạy đi, thì đương nhiên đến lượt chúng ta lo chạy. Do thế nào lão cũng làm hỏa dược chấn nổ hủy diệt chúng ta.

Hà Khưu Bích cười khẩy và lắc đầu:

- Lần này thì người lầm. Phần ta cũng đáng tự trách vì quá nghe theo người nên phải một phen chạy bỏ hơi tai. Bởi mọi hỏa dược đều do ta chôn giấu. Và sở dĩ lão chạy thì một là vì ngại người là người của ta, tuân theo ta nên đã châm hỏa dược. Hai nữa là do lão kỳ thực vẫn chưa tự hủy hoặc hóa giải hết chất độc, lại thêm một kích bất ngờ của người, ta tin đã khiến lão thêm tổn hại chân nguyên, thế là lão cần yên thân, ít nhất là vào lúc này để tự điều nguyên khôi phục. Hiểu chưa?

Châu Sách không tin bản thân có thể lầm:

- Vậy lý giải thế nào về việc tại hạ nhờ luôn ngấm ngấm di chuyển nên lần lượt phát hiện sáu thủ hạ của lão ở sáu nơi khác nhau với mỗi nơi đều có sẵn dây dẫn hỏa? Chỉ trừ phi... Phải rồi, Bốc Thuật Trịnh Bất Vi vì đã đoán biết cô nương chỉ là người mạo nhận Kim Hồ Điệp Tiên Tử nên cũng nhớ luôn cô nương cũng có thói quen dùng hỏa dược như một thủ đoạn không thể thiếu. Do vậy, lão Đại Trạng Nguyên cũng biết, bèn sai thủ hạ kiếm tìm, cũng là quyết dùng thủ đoạn gây ông đập lưng ông hại ngược lại cô nương. Không đúng sao?

Hà Khưu Bích rùng mình:

- Nói như vậy, thoát kỳ thủy lão đã quyết sát nhân diệt khẩu? Bảo sẵn sàng đại lượng tạm dung chỉ là kế để lão minh bạch là liệu ta từ lâu nay đã cáo giác hoặc gây phương hại gì đến thanh danh của lão chưa? Quả thật, ta không thể không đáp tạ người ít ra là lần này. Nhưng vẫn còn nghi vấn tiếp theo, là làm cách nào tuy người đã vờ bị ném vào như những thủ hạ trước đó của lão nhất định là do người ném, nhưng phía sau người vẫn còn một thủ hạ nữa của lão cũng bị ném tiếp vào?

Châu Sách cười cười:

- Cô nương cũng dễ đoán thôi nếu như kíp nhớ lại một đoạn dây gọi là Giao Long Sách.

Hà Khưu Bích vỡ lẽ:

- Hóa ra người đã dùng Giao Long Sách tự cột nối bản thân với kẻ đã bị chế ngự phía sau? Quả cao kế. Bội phục!

Châu Sách xòe tay:

- Giải được.

Hà Khưu Bích lắc đầu:

- Đương nhiên ta phải trao. Nhưng như đã nói, ta cần người đáp hai nghi vấn. Chỉ một chút thay đổi là hai nghi vấn vừa rồi nên gộp làm một. Vì há chẳng phải ta vừa nói là có nghi vấn tiếp theo sao? Là chợt nảy ra ngay tiếp theo sau lời người giải thích nhưng chưa thật rõ.

Ngoại tổ của nàng nhăn mặt:

- Nói lời thì phải giữ lời. Huống hồ ngoại tổ nghĩ Châu tiểu thiếu hiệp không đến nỗi hẹp lượng dù phải giải đáp thêm những nghi vấn nào nữa của Bích nhi. Vậy hãy tỏ thành ý trước thì hơn.

Châu Sách cười cười:

- Lệnh tổ mẫu nói đúng. Vì tại hạ quả thật đang cần một chỗ tương tự thế này tạm nghỉ ngơi. Vậy nếu được cô nương ưng thuận, há lẽ tại hạ dù là nam nhi đại trượng phu lại tỏ ra hẹp lượng với cô nương.

Hà Khưu Bích đành miễn cưỡng trao cho Châu Sách một hoàn giải dược:

- Kỳ thực ta luôn có giải dược bên người. Sở dĩ phải nói dối người vì ta cần thỉnh ý ngoại tổ về sở học Đường gia do người quá nhanh nhẩu đáp ứng. Vậy hãy nhận lấy và đáp thêm một lời thật thành tâm. Sở học Đường gia do người đáp ứng là thật hay giả?

Châu Sách nhận giải dược nhưng chỉ để thu cất vào bọc áo:

- Tại hạ một lần nữa minh định đó là sở học đích thực. và cũng may, đã có lệnh tổ mẫu ở đây, sao cô nương không nhờ người tường lãm và cho một lời nhận định về chân giả?

Ngoại tổ mẫu của nàng nhẹ gật đầu:

- Không cần xem, lão thân qua những gì vừa nghe kể vẫn cả quyết là sở học đích thực. Nhưng sở dĩ tiểu thiếu hiệp nhanh nhẩu đáp ứng, sẵn sàng đọc đầy đủ cho Bích nhi mặc tình ghi chỉ vì tiểu thiếu hiệp đã tự đoán biết dù bất luận ai cũng vô phương luyện.

Hà Khưu Bích giật mình:

- Tại sao lại không thể luyện? Nhưng gã đã luyện đấy. Há lẽ còn có nội tình bí ẩn?

Ngoại tổ mẫu của nàng lại gật đầu:

- Có thể do tư chất, do quá may mắn nên gã luyện được. Và điều này quá hãn hữu đến độ từ rất lâu ai ai cũng cho sở học Kỳ Lan hoặc chỉ có trong truyền thuyết hoặc nếu thật sự tồn tại thì không hề lợi hại như từng nghe. Nhưng nếu tiểu thiếu hiệp đây đã thực sự luyện được thì truyền thuyết về một quái nhân được gọi là Kỳ Lan Nhẫn Tăng cũng có thật?

Châu Sách bật hỏi ngay:

- Kỳ Lan Nhẫn Tăng? Truyền thuyết như thế nào?

Hà Khưu Bích bĩu môi:

- Người tư cách gì hỏi? Để người theo đó luyện thành thân võ học thượng thừa ư? Trừ phi phải có sự trao đổi. Là người phải giải thích đã tự luyện như thế nào. Sau đó ta sẽ nài nỉ ngoại tổ chỉ điểm thêm cho người.

Ngoại tổ mẫu của nàng cười xòa:

- Bích nhi sao cứ mãi hơn thua nhất là đối với tiểu thiếu hiệp đây đã lộ rõ là bậc kỳ tài trăm năm hiếm có về võ học? Huống hồ về truyền thuyết ấy cũng không có gì đáng để kể thêm ngoại trừ Kỳ Lan Nhẫn Tăng do may luyện được tuyệt kỹ này nên từ đó luôn nhẫn nhịn, bất luận ai muốn đối phó và xuất chiêu thế nào cũng cam tâm chịu đựng. Tuyệt vô phản kháng, ắt vì hễ hoàn thủ là có mạng phải tuyệt. Chỉ như thế thôi.

Châu Sách nhẹ gật đầu:

- Vì thế gọi là Nhẫn? Còn về cách luyện kỳ thực chỉ nhờ ngẫu nhiên và tại hạ tin rằng quyết chẳng ai đủ dõm lược dám liều luyện như tại hạ. Vậy cô nương đã bao giờ nghe về Tử Vực Tuyền chưa? Tại hạ đã phải luyện ở đấy.

Hà Khuê Bích bàng hoàng:

- Tử Vực Tuyền? Thật chẳng? Và người đã an toàn thoát ra từ Tử Vực Tuyền? Thật không tin nổi.

Ngoại tổ mẫu của nàng cũng giật mình nhưng là vì nguyên do khác:

- Đề cập đến Tử Vực Tuyền ắt phải nghĩ ngay đến Tử Hoa Tuyết Ngư do có liên quan. Vậy tại sao tiểu thiếu hiệp phải mạo hiểm nhập Tử Vực Tuyền? Và liệu đã đắc thủ hoặc hưởng dụng một là Tử Hoa Tuyết Ngư, hai là nội đan Vĩnh Lưu Niên của giống kỳ ngư này chưa?

Châu Sách kinh nghi, dẫn đến phân vân ngập ngừng:

- Có vẻ những gì can hệ đến Tử Vực Tuyền, các nhân vật cao niên và đồng hàng với lão tiên bối như Tam Tiên, Nhất Quỷ, Đại Trọng Nguyên đều thông tỏ? Và sở dĩ tiểu bối phải mạo hiểm nhập Tử Vực Tuyền vì cần thu thập Tử Hoa Tuyết Ngư, theo chỉ điểm của Thượng Quan lão thái thái, tức là Đinh Tam Liễu Tiên Tử, hầu giải độc cứu mạng cho Thượng Quan Võ, nội diệt của Đinh Tam Liễu Tiên Tử vừa đề cập.

Ngoại tổ mẫu của Hà Khuê Bích liền buông tiếng thở dài, cũng hồi tưởng về quá khứ:

- Nhắc đến Đinh Tam muội, lão thân không khỏi chạnh lòng và nhớ đến tử trạng khá bi thảm của Nhất Tiên còn lại và cũng là đại tỷ tỷ của bọn lão thân. Hóa ra Đinh Tam muội vẫn nhớ, vì thế đến khi cần cứu nguy cho nội diệt, lập tức nghĩ ngay đến Tử Hoa Tuyết Ngư cùng Tử Vực Tuyền. Nhưng thôi, chuyện đã qua, nhắc lại chỉ thêm sầu thảm. Vậy là tiểu thiếu hiệp đã duy nhất xuất nhập Tử Vực Tuyền an toàn? Thượng Quan Võ vậy là được cứu? Hẳn Đinh Tam muội mãi nguyện vì mai hậu từ Thượng Quan gia ắt sẽ có Thượng Quan Võ làm quang tông diêu tổ nhờ đã phục Tử Hoa Tuyết Ngư là linh vật hãn thế? Và phần tiểu thiếu hiệp cũng tương tự, nhất định cũng nhờ nội đan Vĩnh Lưu Niên hề càng được đời tiếp bởi các lớp Tử Hoa Tuyết Ngư luân phiên bồi đắp lâu chững nào thì diêu năng vô cùng tận cũng tăng theo, giúp tiểu thiếu hiệp mau chóng đạt cảnh giới tối thượng của chân nguyên nội lực. Lão thân chỉ đoán để mừng thay, quyết chẳng sinh đổ kỵ.

Châu Sách nhẹ cúi đầu:

- Chỉ tiếc ngay sau đó Thượng Quan phủ gia lại lâm thảm biến. Thượng Quan Võ dù hậu vận có thể có tiền đồ sán lạn vẫn không có phúc được hưởng dụng. Và nhờ nghe lão tiên bối chỉ giáo, tiểu bối mới minh bạch Đinh Tam Liễu thái thái đã phải

mang tâm trạng thất vọng như thế nào. Nhân đây tiểu bối cũng mong được biết vì sao lão Bốc Thuật lại có thêm ngoại hiệu Bốc Quỷ?

Hà Khuê Bích chen lời:

- Do lão quá quý quyết mà nên danh, đến độ được kể là đồng hàng với ngoại tổ của ta, gọi Nhất Quỷ chính là lão. Phần người ất thế nào cũng vậy. Vì so ra người giáo hoạt hơn lão Nhất Quỷ bội phần. Nhất là qua thái độ, dù ngoại tổ ta hai lần hỏi về nội đan Vĩnh Lưu Niên người vẫn cứ trí trá lẩn tránh, không màng đáp.

Châu Sách chợt đứng lên và vươn vai:

- A... Mệt thế này ất là cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng đây. Mong lão tiên bối chớ trách nếu tiểu bối tỏ ra thất lễ và đành mạo muội cáo lui tìm chỗ nghỉ ngơi. Cáo biệt!

Hà Khuê Bích hậm hực nhìn theo và toan phát tác nếu như không có ánh mắt tỏ ý chẳng hài lòng của ngoại tổ đang ném cho nàng.

Đã vậy ngoại tổ nàng còn nhẹ lắc đầu, vừa tủm tủm cười vừa thì thào với nàng một lúc lâu.

Hà Khuê Bích chỉ nghe không đáp. Có chăng là qua dung diện cứ dần đỏ bừng của nàng cũng đủ để đoán nàng đang miễn cưỡng phải nghe những điều hầu như chẳng phù hợp lắm vào lúc này.

*

* * *

Vừa xả công mở mắt, Châu Sách hoàn toàn ngạc nhiên vì đột ngột thấy ngoại tổ mẫu của Hà Khuê Bích tuy chỉ một mình nhưng không rõ đã đến từ lúc nào và hiện đang chú mục nhìn thẳng vào mắt Châu Sách:

- Lão tiên bối không nghỉ ngơi ư? Thật lỗi quá vì ất đã để lão tiên bối chờ đợi lâu. Chẳng hay có gì chỉ giáo? Tiểu bối nguyện rửa tai lắng nghe.

Ngoại tổ mẫu của Hà Khuê Bích nhẹ bảo:

- Cứ gọi lão thân là Kim Hồ Điệp Tiên Tử. Bởi nghe ba chữ lão tiên bối như quá già. Mà này, phạm chỉ tọa công để điều thương hoặc để dưỡng thần phục nguyên. Phần tiểu thiếu hiệp, thương tích không có, chân nguyên nội lực cơ hồ vẫn sung mãn, vậy tọa công để làm gì? Trừ phi để luyện công? Một cách luyện chỉ bằng phần ngoại vi của tiềm thức, dù nhập định nhưng tiềm thức không những vẫn còn mà càng thêm minh mẫn, hầu dễ thấu triệt để lĩnh hội những gì tuy cần lĩnh hội nhưng chưa thấu triệt? Nếu

là vậy, nhân đây, giả như ở bản thân có gì khó khăn, sao không thử nêu ra vạn nhất lão thân có thể và quyết tận tâm giúp thì chẳng là thêm lợi sao?

Châu Sách thoáng gỡ ngang, sau đó đành cười gượng:

- Tiên Tử quả khéo trách tiểu bối. Không sai, ngay khi Tiên Tử tự đến tiểu bối đã phát hiện. Nhưng chỉ vì còn đang nghiền ngẫm một nan đề đã lâu nay không sao hiểu được nên đành thất lễ, để Tiên Tử chờ lâu. Tuy nhiên...

Kim Hồ Điệp Tiên Tử tự ngồi xuống, đối diện với Châu Sách:

- Đừng áy náy và cũng đừng nghi ngại. Vì lão thân tuy toàn bộ công phu không còn, vì sớm đã trút truyền và trao ban cả cho Bích nhi. Nhưng qua lịch duyệt bản thân, cũng nhờ mục lực hầy còn thông tỏ, thế nên ngay từ khi đến lão thân cũng phát hiện tiểu thiếu hiệp có cung cách tọa công không bình thường là thế nào. Và như vừa hứa, nếu tiểu thiếu hiệp có gì khó hiểu, chỉ cần thành tâm tỏ bày, lão thân quyết chẳng giấu bất kỳ gì, ngược lại sẽ hết sức thành toàn cho tiểu thiếu hiệp. Nào, nói đi, là nam tử hán đại trượng phu đâu thể mãi có thái độ rụt rè, tự hồ bọn nữ nhi e lệ.

Đành hít vào một hơi thật sâu, Châu Sách thổ lộ:

- Nếu Tiên Tử đã nói như vậy, tiểu bối đành mặt dạn mày dày xin được thỉnh giáo tuy chỉ một nan đề nhưng kỳ thực có thể tách làm hai. Thứ nhất, có hay không, hoặc đúng sai thế nào nếu bảo mỗi một môn công phu đều cần phải có nội công tâm pháp xứng hợp kèm theo? Và thứ hai, giải thích như thế nào về việc từng có người kiêm luyện nhiều môn công phu sở học cùng lúc? Là nhờ một nội công tâm pháp duy nhất hay buộc phải kiêm luyện nhiều tâm pháp nội công khác nhau?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử nhẹ cau mặt:

- Tiểu thiếu hiệp đã thấy hoặc đã nghe nói đến ai đó từng kiêm luyện nhiều môn công phu chẳng?

Châu Sách thoáng ngập ngừng:

- Há chẳng phải đấy là điều đã từng có ở lệnh ngoại diệt Hà Khưu Bích cô nương ư?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử thoáng cười:

- Tiểu thiếu hiệp nghe ai nói?

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Ba năm trước, không biết Tiên Tử đã nghe lệnh ngoại diệt phục bả chưa, có một đạo tiểu bối ngẫu nhiên bị lệnh ngoại diệt sinh cầm, cũng suýt mất mạng vì thói

quen sinh dùng hỏa dược của lệnh ngoại diệt, cùng chung số phận có cả lão Nhất Quỷ. Thật may tiểu bối được tận mục sở thị lệnh ngoại diệt nhờ kiên nhiều sở học nên đã đả bại lão Nhất Quỷ. Há lẽ tiểu bối nói sai?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử lại cau mặt:

- Vậy là vì muốn báo hận, hoặc vì luôn hơn thua như Bích nhi đã đổ kỵ hơn thua, tiểu thiếu hiệp nảy ra ý định, quyết cũng kiên luyện nhiều sở học cùng một lúc ư?

Châu Sách nhẹ cười:

- Là nam nhi đâu thể mãi hẹp hòi để tâm những chuyện nhỏ nhặt. Chỉ là do đã có nhiều lần may mắn ngẫu nhiên khiến tiểu bối hiện đang sở hữu cùng lúc nhiều loại sở học hữu biệt. Riêng nội công tâm pháp thì duy chỉ một, cũng do lão Nhất Quỷ nhờ cảm cảnh cùng chung số phận chịu sinh cầm nên cao hứng trao truyền. Thật mong được Tiên Tử chỉ giáo.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử phì cười và thở hắt ra:

- Thế mà lão thân cứ ngỡ... Vậy là do may mắn sở hữu nhiều loại sở học hữu biệt nên tiểu thiếu hiệp đang vấp nan đề này? Nhưng thật ý của tiểu thiếu hiệp là thế nào?

Châu Sách đành thổ lộ:

- Tiểu bối đang tìm cách hợp tất cả lại. Có gì không nên chăng?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử vụt nghiêm mặt:

- Tiểu thiếu hiệp thật tinh ý, phát hiện ngay phản ứng tất yếu phải có ở lão thân. Vì nói như tiểu thiếu hiệp là đang muốn tự mình khai sáng ra một loại sở học hoàn toàn riêng biệt cho bản thân. Sẽ khó toại nguyện và là tội cùng khó nếu như không có đủ tư chất cần thiết và cũng chưa có mức nội lực đạt đủ cảnh giới tối thượng. Nhưng thôi, hãy để lão thân đáp ngay vào nan đề, hy vọng qua đó tiểu thiếu hiệp tự mình bạch vì sao lão thân quả quyết là sẽ tội cùng khó. Là thế này...

Chợt Kim Hồ Điệp Tiên Tử đổi giọng và bỗng gọi:

- Đừng lấp ló nữa. Nếu cũng muốn nghe thì ra đây. Nhanh nào!

Hà Khư Bích ngại ngần xuất hiện:

- Cũng đã đến lúc dùng bữa. Vì hài nhi đã lo xong, nhưng mãi chẳng thấy ngoại tổ trở lại, nên...

Kim Hồ Điệp Tiên Tử mỉm cười, hỏi Châu Sách:

- Tiểu thiếu hiệp chắc cũng đã đói? Hay là...

Châu Sách lễ độ ngắt và đáp lời:

- Nan đề chưa được sáng tỏ, quả thật tiểu bối chẳng có tâm trạng gì để ăn. Nhưng cũng chớ để lệnh ngoại diệt đợi chờ, tiểu bối sẽ thỉnh giáo sau, cũng không muộn.

Hà Khuu Bích đã tiến lại:

- Nan đề gì vậy? Hóa ra người đang cầu giáo ở ngoại tổ ta?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử nháy mắt bảo:

- Châu tiểu thiếu hiệp đang có nan đề, thiết nghĩ Bích nhi cũng nên nghe. Nào, ngồi xuống đi và nhớ là đừng làm ngoại tổ mất hứng thú.

Và không cần mào đầu, Kim Hồ Điệp Tiên Tử nói luôn, như thể chưa có gián đoạn gì từ sự xuất hiện thêm của Hà Khuu Bích:

- Kỳ thực thì chẳng hề có công phu nào mà không cần có nội công tâm pháp nào đi kèm. Và sở dĩ như vậy, một là bậc tiền nhân khai sáng khi lưu lại không những mong sở học đó trở thành độc môn công phu mà còn lưu một đòi hỏi, buộc đệ tử hậu nhân sau này nếu muốn đạt bản lãnh thượng thừa thì cũng cần đạt mức nội lực tối thượng và song hành tương tự. Nhưng dù vậy, không phải không thể có những nhân vật từng luyện cùng lúc nhiều loại sở học hữu biệt. Những bậc tiền nhân khai sáng võ học lúc lưu lại cũng thừa hiểu điều đó. Thế nên khi di lưu, họ cũng sẵn sàng lưu rõ các yếu quyết dẫn lưu chân lực sao cho những hậu nhân có may mắn tìm thấy cũng có thể thi triển các công phu đó đạt uy lực tối thiểu. Đó là điều thứ hai lão thân muốn nói thật rõ hơn so với điều thứ nhất đã trở thành một sự thật hiển nhiên. Có phải cũng là điều tiểu thiếu hiệp cũng hằng đang lưu tâm? Vậy thì nghe đây, thứ nhất phải có nội lực tối thượng để khi tiến hành kiêm luyện các loại sở học, vạn nhất phát hiện tự bản thân có các chuyển biến bất lợi thì thừa đủ nội lực để trấn áp ngay hoặc ngưng ngay. Thứ hai, cũng nhờ nội lực tối thượng, khi đã luyện thành thì từng chiêu thức của công phu kiêm luyện dù chỉ là hành vi động thái hầu như bất chước của người nhưng uy lực vẫn khả dĩ lợi hại. Dĩ nhiên không thể sánh bằng so với cao thủ được chân truyền từ tâm pháp đến tuyệt kỹ công phu do họ có nhiều cơ hội luyện đến chỗ tinh túy hơn. Còn để lĩnh hội đến thấu triệt hầu tự khai sáng thành một đường lối sở học hoàn toàn khác thì cần có thêm tư chất thật xứng hợp. Bởi, sai một ly đi ngàn dặm, tự khai sáng là mạo hiểm với sinh mạng chính mình vì rất dễ lâm cảnh chân khí nghịch hành một khi đường lối sở học đang tự nghĩ ra là hoàn toàn nghịch lại hoặc xung khắc với công phu cần kiêm luyện mà chân khí nghịch hành là tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến các hậu quả khó lường, nhẹ hơn thì bán thân bất toại, chỉ mất hết võ công. Và nặng hơn thì mất hết, mất cả sinh mạng. Tiểu thiếu hiệp rõ rồi chứ?

Châu Sách chột đứng lên:

- Đa tạ đã chỉ giáo. Vậy là đã minh bạch. Tiểu bối nhân đây cũng xin có lời cáo biệt.

Hà Khư Bích giật mình, cũng đứng bật dậy:

- Sao? Đã phải đi thật ư?

Châu Sách gật đầu:

- Đã quấy quả Hà cô nương quá nhiều, hưởng hồ quả thật tại hạ cần phải đi.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử ôn tồn đứng lên:

- Ất tiểu thiếu hiệp đang có việc khẩn?

Châu Sách tỏ bày:

- Cũng là để đối phó lão Đại Trọng Nguyên, một nhân vật thật chưa thể cáo giác dù về bất kỳ điều gì. Thế nên, cần phòng bị sẵn, cũng là cách tốt nhất nếu vẫn muốn đối phó nhân vật này.

Hà Khư Bích cười cười:

- Nếu chỉ như vậy thì người nên tin, đối phó lão riêng với ta thật dễ như trở bàn tay.

Châu Sách ngạc nhiên:

- Dễ như thế nào? Vì bằng vào năng lực tự thân thì chẳng cần nói cũng biết Hà cô nương vô khả. Hay tại hạ lắm?

Hà Khư Bích hỏi:

- Người quên ta còn có Võ Lâm Thập Nhất Hung?

Châu Sách cười cười:

- Chính vì nhớ rất rõ điều này nên tại hạ đã lập tức thay cô nương loại bỏ ngay. Bởi nếu là lão, tự tại hạ sẽ cáo giác cho quần hùng biết Hà Khư Bích cô nương là người như thế nào, từng hiệp lực hoặc có sự hỗ trợ của Võ Lâm Thập Nhất Hung ra sao. Thử đoán xem sẽ có hậu quả gì chỉ riêng đối với cô nương khi quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc vì đã từng tin Đại Trọng Nguyên nên càng tin lão hơn với sự cáo giác hoàn toàn xác thực này?

Hà Khư Bích hốt hoảng, nhưng rồi cố làm tỉnh:

- Há lẽ ta không biết cáo giác ngược lại?

Châu Sách nhẹ lắc đầu:

- Được chẳng? Ý tại hạ bảo liệu quần hùng có tin lời cô nương chẳng? Trừ phi cô nương đã có chứng cứ xác thực hoặc để cáo giác lão có mưu đồ bất lợi với võ lâm hoặc tốt hơn thì cáo giác lão đã và đang từng có hành vi tàn ác, đủ để võ lâm không còn tin lão nữa. Cô nương có chẳng?

Hà Khửu Bích vẫn cố cãi:

- Lão đã tự thổ lộ hiện đang sở hữu hết tám trong mười ba chiêu của pho chuồng Thất Tình Lục Dục. Võ lâm đã tin và sẽ hạch hỏi lão từ đâu để sở hữu tám chiêu đó.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử cũng lắc đầu:

- Châu tiểu thiếu hiệp nói không sai. Quả thật Bích nhi một là vẫn vô khả cáo giác hoặc đối phó lão mà hai là còn đang tự du vào cảnh ngặt nghèo một khi bị lão thủ đoạn cáo giác ngược lại. Thôi, đừng tranh cãi lấy hơn nữa. Trái lại hãy nhẫn nại chờ nghe, xem chủ ý của Châu tiểu thiếu hiệp như thế nào. Và nếu đúng thì lão thân nghĩ, ắt Châu tiểu thiếu hiệp không cảm thấy thừa nếu có thêm Bích nhi hỗ trợ.

Châu Sách bảo:

- Phương sách tuy có nhưng rất mạo hiểm và còn e Hà cô nương khó thể chấp thuận. Đây là tại hạ muốn quy tụ lại thoát tiên là những nhân vật đã và đang bị lão Đại Trạng Nguyên xem là đối tượng. Trước nhất chính là Hà cô nương. Nhân vật tiếp theo tại hạ muốn quy tụ sẽ là Nhất Quỷ.

Hà Khửu Bích kêu:

- Sao lại là lão này? Người quên rồi sao, lão vẫn từng và hiện đang là hảo bằng hữu nếu không tâm phúc thì cũng luôn thân cận lão Đại Trạng Nguyên. Muốn lão này thay đổi chủ trương tuyệt không dễ.

Châu Sách quả quyết:

- Rất dễ, nếu tại hạ tìm thấy và có cách giải thoát lão Nhất Quỷ.

Hà Khửu Bích hoang mang:

- Giải thoát? Ý người là lão lại lâm cảnh bị sinh cầm? Nhưng là ai sinh cầm và từ lúc nào?

Châu Sách thở dài:

- Cứ ngỡ cô nương đã đoán ra. Thì còn ai nữa ngoài Đại Trạng Nguyên nếu chưa nữ hạ thủ thì hiện đang sinh cầm Nhất Quỷ? Há cô nương nghĩ Đại Trạng Nguyên có thể dễ bỏ qua cho Nhất Quỷ về tội mãi gần đây mới chịu đề cập về mọi hành tung của

cô nương từng có trước đây sao? Và tại hạ còn liệu đoán, Đại Trạng Nguyên vì vẫn cần Nhất Quý, để tiếp tục tróc nã và bắt giữ Đường Kim Phụng, nên lão Nhất Quý chỉ bị sinh cầm. Nhân đây cũng nói luôn, tại hạ còn phải tìm và bằng mọi giá vẫn phải quy tụ thêm ả này. Và nếu cô nương thuận thì phải chăng chúng ta đang dần có lại Nhất Quý, Tam Tiên?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử khen:

- Có thêm Đinh Tam muội thì còn gì hay bằng, nhưng hiện Đinh Tam Liễu Tiên Tử đang ở đâu?

Châu Sách ngó người:

- Tiểu bối sẽ cố tìm.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử ngạc nhiên:

- Vẫn chưa rõ tung tích? Vậy sao tiểu thiếu hiệp bảo chỉ cần thêm Nhất Quý và tiểu cô nương họ Đường là kể đủ Nhất Quý, Tam Tiên? Hay là...

Hà Khuê Bích hiểu ngay ngoại tử mẫu muốn ám chỉ điều gì qua câu nói chợt bỏ lửng:

- Rõ rồi. Vậy là Châu Sách người đã thuyết phục thế nào đấy khiến Thượng Quan lão thái thái cuối cùng cũng trao quyền cho người hai chiêu từng sở hữu. Đúng không?

Châu Sách phản bác và phủ nhận ngay:

- Không hề có chuyện đó.

Hà Khuê Bích phì cười:

- Người thật là giáo quyết. Ất cũng có dã tâm chẳng kém lão Đại Trạng Nguyên. Và ta tin hai chiêu đó dù bằng cách nào thì cũng đã lọt vào tay người. Nào, đừng chối nữa. Vì ta còn nhớ người đâu thể lưu lại Thượng Quan phủ gia gần trọn một năm mà chẳng có thu thập gì?

Châu Sách thở dài:

- Cũng do tại hạ lỡ lời, lại quên ở đây còn có Tiên Tử càng cao niên thì càng thêm tinh tế. Nhưng kỳ thực sự việc chỉ thế này.

Châu Sách đành thuật lại đã gặp khó khăn như thế nào khi giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Tuyết Hà hầu để nàng tự cứu nội tử mẫu.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử nghe xong phải kinh ngạc kêu:

- Chỉ qua kinh văn khẩu quyết, võ học của Thượng Quan phủ gia và chỉ được Thượng Quan Tuyết Hà nhắm đọc một lần mà tiểu thiếu hiệp có thể tự luận ngược lại và phát hiện hai chiêu trong pho Thập Tam Chương Thất Tình Lục Dục ư? Thật không thể ngờ.

Châu Sách cười gượng:

- Bất luận hai chiêu được phát hiện đó là đúng hay sai thế nào thì như đã tỏ bày, vì tiểu bối không tiện vận dụng, ắt thế nào cũng bị Thượng Quan lão thái thái sinh lòng oán hận, nên đành tìm cách luyện khác đi, nếu biến được thành sở học hữu biệt của bản thân thì càng tốt.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử chép miệng:

- Tư chất này quả thật hiếm có, tốt cùng hiếm có. Vậy nên chẳng, tiểu thiếu hiệp có thể cho lão thân một lần mãn nhãn hay gọi là đại khai nhãn giới cũng được.

Châu Sách lắc đầu quầy quậy:

- Tiểu bối e chẳng bỏ làm trò cười. Vì trộm nghĩ rằng uy lực của mỗi chiêu muốn đạt đủ mức lợi hại thì một là phải có ngay sự kết nối tối thiểu của thêm năm bảy chiêu nữa cũng cùng pho Thập Tam Chương Thất Tình Lục Dục. Ất vì có cùng ý nghĩ và nhận định này nên Đại Trọng Nguyên mới bằng mọi giá và đã lần lượt thu thập sở hữu đến tám chiêu. Kim Hồ Điệp Tiên Tử có tán thành nhận định này của tiểu bối chẳng? Và điều thứ hai chí ít cần phải có thời gian dài tham luyện, như đối với Kim Hồ Điệp Tiên Tử hay Đinh Tam Liễu Tiên Tử chẳng hạn. Hoàn toàn khác với tiểu bối đã có thời gian quá ngắn, cũng chưa minh bạch hai chiêu tự phát hiện là đúng hay sai và cho dù đúng thì vị tất đã lĩnh hội đạt đến tinh diệu. Thế nên mong Kim Hồ Điệp Tiên Tử chớ trách và xin ban hai chữ đại xá cho, đừng bắt tiểu bối làm trò cười.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử cười hiền hòa:

- Thế thì thôi vậy. Nhưng tiểu thiếu hiệp nghĩ sao về đề xuất lão thân ưng thuận để Bích nhi theo hỗ trợ?

Châu Sách chuyển mục quang nhìn qua Hà Khưu Bích:

- Hà cô nương vô ngại chứ? Và liệu có tán thành những gì tại hạ vừa tỏ bày?

Hà Khưu Bích đành gật đầu, vẫn sau một thoáng dự dự:

- Đối phó Đại Trọng Nguyên, điều duy nhất ngại chính là thân thủ đã quá cao minh của lão. Ý ta vẫn có phần chưa phục vì có cảm nhận Châu Sách người quá đề cao mưu mô cùng các thủ đoạn của lão.

Châu Sách nhẹ cười:

- Thà phòng bị còn hơn để rơi vào bất ngờ. Nhưng tóm lại, ý Hà cô nương kể như tán đồng?

Hà Khuê Bích vừa gạt đầu thêm một lượt nữa thì Châu Sách nói luôn:

- Vậy thoát tiên xin có lời đa tạ. Sau nữa, vì có những hai ba việc cần thực hiện một lúc, càng nhanh đạt kết quả càng tốt, thế nên giữa tại hạ và Hà cô nương cũng cần phân khai, chia nhau hành sự. Tại hạ xin đảm nhận việc tìm và giải cứu sau đó thuyết phục lão Nhất Quỷ Trịch Bất Vi. Riêng ả họ Đường, vì cùng là phận nữ nhi như nhau, mong Hà cô nương ưng thuận thực hiện.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử cau mặt:

- Có cần thiết phân khai chẳng? Vì có câu “cô chường nan minh”, lẽ ra cả hai nên chung đường hầu lúc cần vẫn dễ hợp lực ứng phó.

Châu Sách bảo:

- Đa tạ Kim Hồ Điệp Tiên Tử luôn quan tâm lo lắng. Nhưng đối tượng ắt đang được Đại Trạng Nguyên quyết liệt chiếu cố lúc này lại là lệnh ngoại diệt. Hẳn Kim Hồ Điệp Tiên Tử tự hiểu tiểu bối sẽ phải thêm khó khăn thế nào trong việc tìm và cứu lão Nhất Quỷ nếu lúc nào ở bên cạnh cũng có lệnh ngoại diệt. Thôi, đành tạm phân khai vậy. Và nếu chẳng có gì chỉ bảo thêm, xin cho Châu Sách có lời cáo biệt.

Hà Khuê Bích lại kêu ngăn lại:

- Chậm đã. Bởi nếu cần tìm người, ý ta muốn nói giữa chúng ta nên thỏa thuận sẵn vài cách thức liên lạc.

Châu Sách ngờ ngẩn:

- Cũng có cách liên lạc sao? Vậy thì tốt quá. Xin Hà cô nương tự ấn định.

Hà Khuê Bích cười cười:

- Chúng tỏ người vẫn kém lịch duyệt. Vì đã hành tẩu giang hồ, bất luận ai cũng có một vài ám ký hầu thuận tiện hành sự. Được rồi, để ta chỉ cho. Hy vọng người luôn nhớ để tránh mọi nhầm lẫn đáng tiếc. Là thế này...

Sau khi được chỉ vẽ và đạt thỏa thuận về từng ý nghĩa của mỗi ám ký, hoàn toàn đều do Hà Khuê Bích ấn định, Châu Sách nói thêm vài ba lời tán dương và rồi quả quyết ly khai:

- Cáo biệt!

Vút!

*

* *

Luôn cẩn trọng nhìn trước ngó sau, Hà Khuu Bích sau một lúc lâu luôn di chuyển ngoắt ngoéo và còn toàn chọn những lối đi lẩn khuất khó tìm thì bất chợt dừng lại, đoạn bất ngờ ngồi thụp xuống.

Nhưng không phải Hà Khuu Bích vì phát hiện có kẻ bám theo nên có hành vi này. Trái lại, sau một lúc loay hoay vừa ngồi vừa khấn trương thay đổi một phần y phục phía ngoài, thì khi đứng lên để tiếp tục di chuyển, Hà Khuu Bích đã biến đổi thành một nhân vật khác, không chỉ khác về y phục mà về diện mạo cũng vậy, không còn là Hà Khuu Bích nữa.

Và chính nhờ như thế, với dung diện thân phận đã thay đổi, kể từ lúc này trở đi Hà Khuu Bích rất ung dung để chuyển qua di chuyển trên các quan đạo to rộng, dĩ nhiên thuận lợi hơn nhiều so với lúc chỉ đi trong các ngõ lẩn khuất.

Cũng tình cờ lúc ấy lại có vài nhân vật cùng ngẫu nhiên di chuyển đúng theo quan đạo này. Họ phát hiện và còn có cảm nhận sự xuất hiện của nàng như quá đột ngột. Vì thế, từ phía sau, họ chủ tâm di chuyển nhanh hơn, thu gần khoảng cách giữa họ và Hà Khuu Bích phía trước.

Thật lạ, có vẻ Hà Khuu Bích quá vô tâm không hay biết những gì đã và đang âm thầm diễn tiến ở phía sau. Hà Khuu Bích vẫn giữ nguyên cước lực, không quá nhanh vì có thể tự cáo giác bản thân chính là cao thủ võ lâm, cũng không quá chậm mà chỉ là hơi nhanh một ít so với bất kỳ thường nhân nào đang lúc cần phải đi vội.

Có lẽ cũng vì thế, ba nam nhân đi phía sau càng thêm cơ hội, dễ dàng vượt qua để bất ngờ cùng dừng chân xoay ngược lại chặn lối nàng:

- Cô nương xin cho hỏi... ơ...

Một nam nhân đang nói chợt ngó người, chuyển thanh âm thành chuỗi ơ ơ kỳ quặc. Cùng lúc này thì hai nam nhân còn lại một thì nhăn nhó, một thì tăng lờ vờ quay mặt đi.

Hà Khuu Bích cũng nhăn mặt hỏi:

- Tam vị khách quan muốn hỏi gì? Nhưng nếu muốn hỏi về mọi địa hình quanh đây thì tiếc quá, tiểu nữ cũng chỉ là khách bộ hành, vì vội nên phải đi ngang, e khó giúp tam vị khách quan toại nguyện, vậy xin mau nhượng lối. Bởi nam nữ thọ thọ bất

tương thân, tam vị khách quan đường đột chặn lối thế này thật chẳng thuận mắt chút nào.

Tiếp tục, sau khi đã đưa mắt cầu viện và chỉ nhận được sự thờ ơ cơ hồ lãnh đạm của hai nam nhân đồng hành. Và nam nhân này chợt hỏi:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi một điều, nếu chẳng có gì bất tiện thì mong đại tỷ tỷ hãy đáp thật thành tâm. Đại tỷ tỷ là người hà phương hà xứ, định đi về đâu và có việc vội thế nào để tuy là nữ nhân có dung diện chẳng dễ nhìn chút nào, nhưng vẫn đủ đởm lược để một mình độc hành trên nẻo đường vừa xa xôi vừa vắng vẻ?

Hà Khuu Bích càng thêm nhăn mặt:

- Khách quan không cảm thấy cách hỏi cũng quá đường đột ư? Lại còn thiếu tế nhị khi trực ngôn bình phẩm, bảo dung diện của tiểu nữ thế này thế khác. Hay khách quan chính là cường sơn đại đạo, cũng là nỗi lo sợ luôn ám ảnh bao nữ nhân vì có việc vội nên đành mạo hiểm độc hành, là hành vi chẳng đáng dừng như tiểu nữ lúc này?

Và Hà Khuu Bích đột ngột tự bước lùi lại, miệng thì kêu văng lên:

- Bớ... có ai không? Mau giúp tiểu nữ sắp bị bọn đạo tặc giở trò sàm sỡ. Bớ...

Cả ba nam nhân cùng giật mình và một buộc lòng một nam nhân khác phải lên tiếng:

- Thôi, bỏ đi. Vạn nhất có người đến và mục kích cảnh này thì bọn ta dù trăm miệng cũng chớ mong biện giải.

Nam nhân nữa cũng bảo:

- Ắc cứ lu loa thế này thì dù bọn ta đủ tài biện giải vẫn lưu lại vết nhơ khôn gột. Thôi, bỏ đi, mặc kệ ả.

Ngờ đâu, nam nhân thứ nhất không những không bị thuyết phục mà còn chống chế:

- Nếu bỏ đi thì phải chẳng cả ba chúng ta đều vô tình lọt kế ả? Không thấy thái độ ả, chẳng những đột ngột xuất hiện đúng vào quãng đường bọn ta dù nhìn trước nhìn sau vẫn thủy chung thấy vắng tanh và chẳng có ai, ả còn chưa gì đã vội lu loa, thật giống hạng người vừa đánh trống vừa ăn cướp. Tóm lại, ta vẫn nghi ngờ. Và nếu cần thì tội gì không trị cho ả một mẻ, để chữa thói lu loa để vu hại chúng ta.

Hà Khuu Bích lập tức dậm đầu tự chạy ngược lại:

- Thiên địa quỷ thần ôi, cướp, cướp. Là bọn đạo tặc hái hoa toan tiền dâm hậu sát, quyết sát hại tiểu nữ đây này. Có ai không, mau cứu...

Một lần nữa, cả ba nam nhân cùng giật mình, và lần này không hẹn mà đồng, cả ba lập tức thi triển khinh công, phi thân theo và dễ dàng đuổi kịp, lại chặn lối đang bỏ chạy của Hà Khuê Bích:

- Đứng lại, bọn ta tuy không muốn nhưng mọi hậu quả nếu xảy ra đều do ả tiện nhân xấu xa người tự gây nên. Giờ thì nói đi, hạng xấu xí như người có phải chỉ đáng cho bất luận ai nhìn cũng bắt nôn chẳng? Hả? Ai toan cưỡng dâm ả xấu xa người hả? Ai? Ai?

Hà Khuê Bích sợ xám mặt, và quả là bộ mặt quả thật khá xấu xa:

- Nếu không phải thì thôi. Tiểu nữ xin tạ lỗi vì đã lỡ lời. Nhưng ai bảo tam vị khách quan luôn có những thái độ quá đường đột, khiến tiểu nữ nếu không sợ mới là lạ.

Một nam nhân chộp tay Hà Khuê Bích:

- Dù sợ cũng không được phản ứng như vậy. Có khác nào người đã chủ tâm vu hại ba huynh đệ chúng ta.

Theo bản năng, Hà Khuê Bích vội rút tay về khiến nam nhân đang nói cũng giật mình kêu:

- Úy. Ắ biết võ công.

Thế là thật nhanh, cả ba nam nhân lập tức chớp động, dịch chuyển phân khai và chỉ chớp mắt hình thành thế chân vạc, vây kín Hà Khuê Bích vào giữa:

- Nói mau. Cô nương là ai? Sư môn thế nào? Và nếu vẫn ương bướng, không tự cung xưng lai lịch thì đừng trách bọn huynh đệ ta đành phải ra tay và lúc đó rút cục cũng phải cung xưng tất cả.

Hà Khuê Bích đến lúc này bỗng bật cười khanh khách:

- Thật đáng khen cho tam vị, vẫn chưa đến nỗi làm ta thất vọng. Vậy hãy nhìn đây. Và nhớ, dù nhận ra cũng không được tùy tiện để lộ thân phận của ta. Ha ha...

Hà Khuê Bích đứng giữa vòng vây, vì ở cả ba phía đều có người che chắn nên ung dung nhẹ khoa tay một lượt, đoạn thần tốc thu tay về và miệng vẫn còn cười.

Tuy nhiên, phần ba nam nhân thì đồng loạt giật mình kêu:

- Thì ra là...

Hà Khuê Bích lập tức nhăn mặt:

- Suyt... Giờ hãy mau nói, cũng may quanh đây chẳng có ai, mọi việc đã tiến hành như thế nào rồi?

Ba nam nhân lùi lại, mạnh ai nấy giữ lễ và chỉ nhường một người lên tiếng:

- Bẩm vẫn chưa may mắn phát hiện tung tích, kể cả các môn phái khác cũng bất lực tương tự.

Hà Khưu Bích hoang mang:

- Há lẽ họ có cách giữ kín hành tung đến thế thật sao?

Họ lại bẩm báo:

- Không phải là không có hành tung của họ. Trái lại mỗi lần họ xuất hiện và lưu lại hậu quả thì mọi người khi hay tin chạy đến vẫn đều chậm hơn họ một bước. Họ đã kịp triệt thoái và biến mất. Đúng là ẩn hiện khó lường.

Hà Khưu Bích nhẹ gật đầu:

- Vậy là cùng với các phái, tam vị cũng phân khai, tạm quyết định là cần theo dõi dò xét khắp mọi ngõ đường?

Họ ngượng ngùng đáp lời:

- Cũng vì vậy nên suýt xảy ra sự nhầm lẫn đáng tiếc như vừa rồi. Thật đắc tội.

Hà Khưu Bích xua tay:

- Cũng may tam vị không làm điều gì càn rỡ. Vậy hãy luôn ghi nhớ điều đó. Đừng để ta thất vọng vì đã từng nghe những điều càn rỡ tương tự như thi thoảng vẫn xảy ra. Thôi, đi đi, cứ tiếp tục phần hành. Và một lần nữa ta nhắc, bất luận thế nào cũng đừng bao giờ để lộ hành tung của ta. Rõ chưa?

Vút!

Hà Khưu Bích lao đi thật nhanh, lần này là thi triển khinh công thượng thặng và chẳng cần giả vờ hay che giấu gì nữa.

- o O o -